

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2006. szept.–okt.
XI/5. szám

Ára: 240,- Ft

Karancsság – kegyeszobor

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

A Fájdalmas Anya	1
A művészet a dogma szolgálatában (folytatás)	8
Fogyók patrónája (szeptember 24.).....	11
Mária Tisztaságának ünnepe (október 16.).....	13
Szűz Mária bemutatása a templomban (november 21.)	16
Szeptember 29., Szt. Mihály arkangyal templomának felszentelése.....	19
Úgy látni Istent, amint az Atya látja a Fiút	21
Kereszt contra pentagramm.....	21
Makacsul ragaszkodtam.....	26
Mária kegyhelyek	
Karancsság – Szentkút.....	27
Rózsafüzér	
Szőkefalva	28

Szeplőtelen Fogantatás

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Szeplőtelen Fogantatás
(Zurbarán festménye)

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

A Fájdalmas Anya

Krisztusban Kedves Testvéreim!

Az egész tudományos és művészi világnak nagy eseménye az a nap, amelyen a svéd király Stockholmban a Nobel-díjjal megkoszorúzott tudósok és írók jutalmát kiosztja.

1928-ban az irodalmi díjat egy író nő kapta, Sigrid Undset, aki dec. 7-én Oslón keresztül igyekezett Stockholmba a kitüntetés átvételére. Oslóban nagy ünnepélyt rendeztek tiszteletére, ő pedig a következő napon, a Szeplőtelen Szűz Anya ünnepén, elment a Szent Domonkos-templomba s a babérkoszorút, melyet tisztelőitől előző este kapott, szép csendesen letette a Fájdalmas Szűzanya szobra elé.

Hogy hányszor térdelhetett már imába merülve ez a világhírű író nő a Fájdalmas Szűz szobra előtt, – nem tudjuk. Hogy miket beszélt neki a Fájdalmas Szűz arca ambícióról, életcélról, törtetésről, szeretetről, megbé-kelésről, – nem tudjuk. Csak annyit tudunk, hogy millió, százmillió és milliárd emberi lélek nézett már így szemébe Krisztus fájdalmas Anyjának és talált vigasztalást, megnyugvást s új életkedvet a Fájdalmas Szűz lábainál.

A „Fájdalmas Anya”, akiről ma beszélni szeretnék! „Fájdalmas Anya”, akinek tövises, göröngyös, kemény és szomorú életútján ma végig szeretném vezetni kedves hallgatóimat, hogy aztán megértsük azt a csodás hatást, amit az ő tisztelete az emberi lélekben kivált.

I. Jertek hát előbb velem – Kedves Testvéreim – végig azon a tövis úton, melyet Máriának meg kellett járnia, mert csak így fogjuk

II. világosan látni azokat az erőforrásokat, amik a Fájdalmas Anyának arcáról a mi fájdalmaink enyhítésére fakadnak.

I. Mária a fájdalmak útján.

Szűz Máriát ma ugyan legtöbbször „Boldogságos Szűznek” nevezzük, de ez inkább mostani, mennyei állapotának jelzése s nem egykori földi életének. Mert földi életét annyira át- meg átszöttek a szomorú események, hogy azt tekintve, sokkal inkább nevezhetnők őt „Fájdalmas Szűznek”.

És ezen nincs is csodálkozni való. Nem kell csodálkoznunk, hogy Krisztus szenvedésének árja ily elemi erővel kapta el Máriát is. Hiszen ki állott Krisztushoz annyira közel, mint Mária? Ő a zöldelő fa, melynek Krisztus a virága; és ha a vihar elvitte a virágot, csoda-e, ha a fát sem hagyta bántatlanul? Csoda-e, ha amit Krisztus szenvedett, Mária mindazt vele szenvedte?

Különösképpen beszélni szoktunk a Szűz Anya hét fájdmáról. Melyik volt ez a hét fájdalom?

1. Az első fájdmát már jóval Krisztus születése előtt viselte el, mikor el kellett hagynia a templomot, ahol egész életét Isten szolgálatában akarta eltölteni, s férjhez kellett mennie Szent Józsefhez. Fájdmás volt az elhatározás, de megtette, mert az Úr akaratát nem helyezte mögéje saját vágyainak és terveinek.

2. A második fájdalom már sokkal kínosabb próba volt. Szent József kezdetben még nem tudta, mily csodálatos módon akarja az Isten földre küldeni az ő Szent Fiát. Tanácstalan zavarral állott tehát Mária készülő anyai méltóságával szemben, s titokban el akarta őt küldeni magától. Könnyű elképzelni, mily sajtó sebet ütöhetett ez a gondolat a tiszta Szűz Anya lelkén!

3. Aztán jött a karácsonyi éj kivetettségének fájdmája, a szállást kereső Szent Család elhagyatottsága, a betlehemi istálló hideg falai... tél... éjszaka ... emberek szívtelensége...

4. Aztán jött Krisztus születése után a 40. napon az öreg Simeon titokzatos jövendölése. A kis Jézus születése után a 40. napon Szűz Anyja bemutatja a templomban. És ekkor hangzanak el Máriához Simeon megdöbbenő szavai: „Neked magadnak is tőr fogja átjárni lelkedet” (Luk 2,35). Mily aggasztó sejtelmek ébredhettek Máriában Simeon szavai nyomán! Ha éles, kemény kard szúr húsba, idegbe, mélyre, ugye-e, fáj! De ha éles szó szúr lelkünkbe s nemcsak szúr, hanem „átjárja” azt, mily rémes szenvedést jelenthet ez! Úgy hatottak Simeon szavai Mária lelkére, mint golyótól talált nemes vadra a lövés, mely megölni ugyan nem volt képes, de bárhová megy ezentúl, minden lépésnél érezni fogja azt. Vannak szavak s események – a búcsúzó anya, a haldokló apa végső szavai –, melyeket az ember soha az életben nem tud elfelejteni. Ilyen volt Simeon szava is; folyton ott reszketett nyugtalanul Mária szívében: ha ápolta, ha dajkálta, ha gondozta Krisztust, tudta, hogy a szenvedésre neveli. „Neked magadnak is tőr fogja átjárni lelkedet.”

Úgy elgondolom magamnak a názáreti házat: mily féltő, aggódó szemekkel tekintett a növekvő Krisztusra sokszor az ő szent Anyja! Mikor az Ószövetségben olvasott, vagy szombatokint a zsinagógában hallotta, hogy az eljövendő Messiás mennyit fog szenvedni! Mikor felolvasták Izaiás jövendöléseiből, milyen lesz a szenvedő Messiás: „Fájdmak embere ... nincs már alakja s szépsége”, „féreg már s nem ember, emberek gyalázata s a nép megvetése”, „megszámlálták csontjait, átluggatták kezeit s lábait” ... ah, mily fájdalom tőre járhatta át ilyenkor a Szűzanya lelkét!

5. Pedig közben még végig kellett szenvednie az egyiptomi menekülés minden keservét s a számkivetésben-élés minden nélkülözését!

6. Közben három napra el kellett veszítenie a 12 éves Jézust és a megrendült anyai szív aggodalmával keresnie, – mintegy előkészületül a nagy elválásra, a nagy elvesztésre, a hetedik fájdmára, Krisztus halálára! Hiszen ha hozzánk, emberekhez igazán közel akart állani, meg kellett ízlelnie a legnagyobb szenvedést is: Fiának elvesztését.

7. És ez volt Máriának hetedik, legnagyobb fájdmája. Judás elárulta... A kertben durva katonák elfogták... Péter is megtagadta... A hálátlan nép ordít: „Feszítsd meg!”... Ostor... Tövis... Vajon el tudjuk-e képzelni magunknak, hogy minden egyes új hír mit jelentett a Fájdmás Anyának, aki vértanúvá lett és „vértanúk királynéjává” nem vére hullásával, hanem szörnyű lelki szenvedéseivel!

Krisztust elítélték és Ő vállaira veszi a keresztet. Harsona harsan, indul a menet. Elől hírnökök... Aztán sihederek... Szeg, kötél, kalapács, létra. Lovasok... A végén jön a fáradt, elcsigázott, vérző Krisztus, vállán a nehéz kereszttel.

És most... az egyik utcasarkon... vérfagyasztó jelenet következik. Ha Krisztus ellenségei nem lettek volna annyira elvakítva, nekik is meg kellett volna indulniuk... A tömeg egy részén is erőt vesz a jobb indulat, utat nyit: ott áll Mária! Hiába tartóztatták jó lelkek, nem tudott otthon maradni: még egyszer látni akarta Fiát.

De milyen találkozás! „Minél nagyobb a szeretet, annál mélyebb a fájdalom” – mondja Szent Ágoston.

Minél nagyobb a szeretet! Hát volt anyai szeretet a világon, mely megközelítette Máriáét? Ki ismerte annyira Krisztust, mint ő? Ő hallotta az anyától, hogy fia a magasságbeli fiának fog hivatni! Ő látta, hogyan térdeltek előtte a napkeleti királyok! Harminc éven át egyetlen hibát, egyetlen tökéletlen vonást nem látott rajta, csak csupa kedvességet, bölcsességet, jóságot, szeretetet! És most ezt a fiút viszik ily gyalázatos halálra?!

És jön a keresztre feszítés, a halál és a temetés! „A Szent Szűznek ebben a kitüntetésben kellett részesülnie, hogy érdemei itt nőjenek az égig... Lelkének a Golgota szikláit közt, a rettenetes keresztfán kellett fölűsznia s ott elrebegnie azt, hogy legyen meg a te akaratod.” Hogy mit szenvedett el Mária lelke a kereszt tövében, azt emberi szó elmondani nem képes. Mit érzett, mikor Krisztus kiadta lelkét, mit, mikor halott Fiát ölébe helyezték és – Szent Jeromos szerint – annyi sebet kapott szívébe, ahány seb volt Krisztus testén, mindezt elmondani emberi ajak nem képes. Itt csak a

Szentírás szavaival lehet beszélni: „Nagy, mint a tenger, a fájdalmad; ki gyógyít meg téged?” (Siral 2,13) Valaha „Magnificatot” énekeltél, – most mit mondasz, Fájdalmas Anyánk? Mondd, amit az ószövetségben Noémi mondott: „Ne nevezetek engem Noéminek, szépnek, hanem Mara-nak, keserűnek, mert nagyon megtöltött engem keserűséggel a Mindenható.” (Rut 1,20) „Ó, ti mindnyájan, kik általmentek az úton, vigyázzatok és nézzétek, van-e fájdalom, mint az én fájdalmam?” (Siral 1,12)

II. A fájdalmas Anya és a mi fájdalmunk

A/ Ez előtt a Fájdalmas Anya előtt különös előszeretettel jelenik meg a keresztény lélek és tiszteletét különös kegyelettel ápolja a katolikus Egyház. A Szűz Anya életének többi eseményeit is megüljük egy-egy ünneppel, de Mária fájdalmának két ünnepet is szentelünk (fájdalmas péntek és szeptember 15.), és ezenkívül a fájdalmas rózsafüzérrel, skapuláréval, szobrokkal, oltárképekkel s énekekkel is kegyeletesen tiszteljük azt.

A Boldogságos Szűzet a művészek ecsetje szebbnél szebb beállításban ábrázolta már, mindegyik közel is áll hozzánk, de talán egyik sem annyira, mint amikor a szenvedéseiben festik le Máriát. Közel áll hozzánk az örvendetes Szűzanyát bemutató Madonna-kép, közel a Szeplőtelen mutató Immaculata-kép, közel a mennyszág diadalmos királynéját mutató Virgo Gloriosa képe, de egyik sem annyira emberi, egyik sem ragad oly erővel meg, egyik sem jut oly közel szívünkhöz, mint a Fájdalmas Anya képe.

De vajon ki csodálkozhatnék ezen? Próbáljunk csak meg – Testvéreim! – visszaemlékezni régi gyermekéveinkre, vajon édesanyánkról melyik emlékünk a lelegelelenebb? Mikor, mily körülmények közt tette ránk a legnagyobb hatást? Az hatott-e meg legjobban, mikor először biztatgattott örvendezve a járnai tanulás bizonytalan utain? Arra emlékszünk-e vissza legerősebben, mikor altatódalt dúdolgattott felettünk? Arra-e, mikor örvendezve zárt karjaiba, ha hosszú távollét után hazatértünk? Az örvendező anyai arcra emlékszünk-e vissza leghálásabban?

Nem! Hanem arra az aggódó tekintetre, amellyel lázas álmatlanságban végigszenvedett éjszakáinkon betegágyunk fölé hajolt az édesanyánk és értünk sírt; és még inkább arra a szomorú arcra, mikor valami hibánk vagy rosszaságunk folytán miattunk sírt. Igen, szép és megható a gyermekének örvendező anyának képe, szép és megható a gyermekéről gondoskodó s érte aggódó anyának képe, de legszebb és legmeghatóbb a gyermekéért szenvedő anyának képe. Azért legmeghatóbb tehát minden Mária-kép

között a Fájdalmas Anya képe, mert Szűz Mária minden szenvedése isteni gyermekéért volt. Ha bajba jutnak a gyermekek, anyjukhoz menekülnek. Így menekülünk mi is mindnyájan szenvedéseinkben a kereszténység közös anyjához, Máriához.

B/ Az ember próbálja lélektanilag elemezni, mi is az a titokzatos erő, ami a Fájdalmas Anya szent arcáról két évezred óta megfoghatkozás nélkül árad a szenvedő emberek lelkére. Miben rejlik a Fájdalmas Anya vigasztaló ereje?

a) Mindenekelőtt is az ő fájdalmának nagyságában. Nagy fájdalom meggyógyítja a kicsinyt, másnak nagy fájdalma mellett elfeledjük saját kis bajainkat. És mikor mi, csetlő-botló, küzdő, fáradt emberek kitergetjük mindennapi kisebb-nagyobb gondjainkat, csalódásainkat, keserűségünket a Fájdalmas Anya előtt, szinte megszegyenülve érezzük, hogy mindez mily semmiség az ő szenvedésének keserű tengeréhez képest! És mégis mi akarunk összeroppanni? Mi vagyunk halálra keseredve? Mi panaszkodunk, hogy nem bírjuk tovább ezt az életet? Mária ellenben mily némán hallgat, mily panasz nélkül tűr, mily bizalommal néz föl az égbe a mennyei Atyához!

b) De a fájdalmas Szűz tekintete nemcsak azzal enyhíti szenvedésünket, hogy hiszen ő is szenvedett, hanem azzal még inkább, hogy hogyan szenvedett.

Nem a Boldogságos Szűz volt a mi megváltónk, hanem az ő Szent Fia, aki a keresztfán bemutatta értünk véres áldozatát. Ámde amint ma a szentmiseáldozatot ünnepélyesen bemutató papnak diákonus asszisztál és segédkezik, ily asszisztáló diákonusa volt a véres kereszt tövében álló Fájdalmas Anya az áldozatát bemutató Megváltónak.

Némelyik Kálvária-képen Máriát összeroskadva látjuk. Hát ez nem igaz! „Stabat mater”, állott a Szűz Anya! Sem a keresztfán találkozásnál, sem a kereszt alatt nem roskadt össze! Zokogott, szenvedett, gyászolt, de nem pogány módra! Nem átkozta fia üldözőit, nem szitkozódott, nem vesztette el önuralmát, pedig a szenvedés tengere tombolt körötte.

Mi adta neki ezt az erőt? A hite! Egyedül a hite! Tudta, hogy fiának szenvedéséből fakad az emberek örök üdve. „Legyen nekem a te igéd szerint” – mondogatta most újra meg újra, és mikor meghozta értünk azt a határtalan áldozatot, hogy odahelyezte Fiát a kereszt oltárára, akkor lett asszisztáló diákonusává a megváltó Krisztusnak.

Testvéreim! Amint Máriát a szenvedés tette végképp méltóvá Szent Fiához, éppúgy minket is ez emel legközelebb Hozzá. Buzgónak lenni és

imádkozni, amikor könnyű – ez is szép; de az igazi vallásosság próbája: kitartani, amikor nehéz! Akarod, hogy korona legyen fejedben a mennyben? Hát ne félj, ha tőr van szívedben a földön! Tudod, mi a lelki nagyság? Mikor Isten meglátogat valakit, mikor próbára tesz, mikor sújt, mikor mintha még Ő is elhagyott volna – és akkor is hűnek maradni, akkor is kitartani és megcsókolni a sújtó kezét! Isten nem tett kivételt a szenvedésben az Úr Jézus Anyjával sem – hát velem tegyen?

c) De a Fájdalmas Szűz tiszteletének vigasztaló ereje nem kevésbé rejlik abban is, hogy ő a hozzá folyamodó szenvedő lelkeket fölemeli szenvedő Szent Fiához, az Úr Jézushoz. Szinte azt mondhatnók, hogy sebeinket anyai kezére veszi s bemártja azokat Krisztus mindent gyógyító vérébe, hogy ezáltal szenvedésünkben nemcsak Krisztus szenvedéseinek legyünk részeivé, hanem az ő dicsőségének is. Mintha ő is intézné hozzánk a szavakat, melyeket Szent Péter írt le először: „Mivel Krisztus testben szenvedett, ti is ugyanazon gondolattal fegyverkezzetek fel, mert aki testben szenved, megszűnik vétkezni.” (1Pt 4,1)

Így talál nála még a megrázó csapások alatt vergődő lélek is megnyugvást. Akiknek meghalt a legkedvesebb hozzátartozójuk, azok is érzik, hogy a Fájdalmas Anya vigasztaló tekintetétől enged a fájdalom görcse szívünkben, s enyhül a lélek sajnó sebé; és akiket megtört, megrázott az élet kegyetlen vasökle, azok is új harcra bátorítva emelkednek fel annak képe elől, aki tudott egyenesen állni, mikor Szent Fia haldoklott a kereszten és tudott össze nem roppanni, mikor Fiának véres tetemét anyai ölébe helyezték.

Akik a római Szent Péter-templomban járnak, el nem mulasztják megnézni az utólérhetetlen művésznak, Michelangelónak egyik legszebb művét, a „Pieta”-t. Mit jelent ez a szó: Pieta? „Részvétet keltő kép.” Nos, hát ez a szobor valóban megmozdítja még a kőszívűeket is! Magába mélyedve ül a Fájdalmas Anya, ruhája gazdag redőkben omlik körülötte, s fejét kissé jobbra lehajtva nézi ... nézi Szent Fia holttestét. Jobbkarjával tartja a tetemet, balja azonban lehanyatlott s kinyitott keze a maga némaságában is valami megrázóan fájdalmas gesztussal szól minden előtte álló szenvedő emberhez: „Vigyázzatok és nézzétek, van-e fájdalom, mint az én fájdalom!” (Siral 1,12)

Nagy a Szűzanya fájdalma, – és lelke mégsem tört össze! És éppen ez a pont az, ahol a kereszténység és a pogányság életfelfogása homlokegyenest eltér egymástól. A pogányoknak is állást kellett foglalniuk a szenvedéssel szemben, az ő filozófiájuknak is meg kellett azt valahogy magyaráznia, hiszen mióta ember van a földön, azóta szenvedés is van; de a

pogány világ bölcséletének tehetetlensége talán sehol ijesztőbben meg nem nyilvánult, mint ebben a kérdésben. A pogány művészet is megteremtette a maga „fájdalmas anyját”, Niobét. Niobét egyszer szép fiai láttára annyira elragadta a büszkesége, hogy kigúnyolta az isteneket. A megsértett istenek bosszúból megölték a fiait, Niobe pedig rémes fájdalmában kővé meredt. Íme az óriási különbség Niobe és a Mater Dolorosa között! Niobe is elvesztette fiait, és Szűz Mária is elvesztette fiát. De a pogányságnak nem volt szava a szenvedéshez, s ezért Niobe kővé meredt a fájdalom súlya alatt, mert nem volt vigasztalása, mely erőt adjon neki. Mária is elvesztette Fiát, ő is panaszkodik, hogy „nagy mint a tenger, az én fájdalom” (Siral 2,13), de nem roskadt össze s nem dermedt halálra, mert, íme, a Pieta arcáról a fájdalom vonásai mögül is előtör a tökéletes Istenben-megnyugvás válasza: „Íme, az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a te igéd szerint”.

Íme, Testvéreim, a Fájdalmas Anya tiszteletének áldott, vigasztaló erőforrásai! Aki így legmélyére tekint ennek a kultusznak, az nem fog arra a téves megállapításra jutni, mintha az pusztán érzélgősség volna, ami gyermekeknek s asszonyoknak való. Korántsem! Az élet kemény harcát álló férfiak, tudósok, katonák éppúgy erőt merítenek belőle! Erőt merít belőle a lelki tisztaságért küzdő ifjú, mikor kemény harc és sokszor reménytelenek látszó küzdelem közepén odamenekül a Fájdalmas Anya elé és érzi, hogy annak könnyes tekintetétől lehül a vére és elcsitul az ösztönök jogtalan szava; de erőt, bátorságot s vigasztalást nyer a felnőtt ember is, aki a Fájdalmas Anyától megtanulja, hogyan kell a mindennapi élet pogány szenvedéseit Krisztus vérében megkeresztelni, megszentelni s fogcsikorgató és öklét rázó tehetetlen vergődés helyett érdemszerző, Isten akaratát teljesítő lelki erővel viselni. Éppen azért, amíg csak betegség, csapás, szenvedés, fájdalom lesz a földön, vagyis amíg csak ember él a földön, mindig meg fog maradni s egyik legkedvesebb erőforrásunk lesz a Fájdalmas Anya tisztelete.

Mint repkény fonódunk az élet viharjai közt a Fájdalmas Anyának meg nem ingó oszlopához. Hiszen anyai szíve van, mely meghallja kiáltásunkat:

„Irgalmasság Anyja, könnyörögj érettünk!”

„Szomorúak vigasztalója, könnyörögj érettünk!”

„Betegek gyógyítója, könnyörögj érettünk!”

Hozzá sóhajtunk e siralom völgyéből, fordítsa reánk irgalmas szemeit, hiszen a Nagypéntek fájdalmával vagyunk szívébe írva! Bizalommal folyamodunk hozzá életünk minden megpróbáltatásában, de főleg kérjük,

hogy álljon mellettünk utolsó, sorsdöntő perünkben, amikor majd nem úgy imádkozzuk az Üdvözlégyet, mint mindig szoktuk: „...imádkozzál érettünk most és halálunk óráján”, hanem amikor majd az „és” kimarad és így kell majd mondanunk: „Fájdalmas Anyánk! Eljött a perc, amelyre egész életemben kértem segítségedet; imádkozzál érettünk most, most: halálunk óráján”.

Kedves Testvéreim! Az Északi Tenger partján megindító történetet beszélnek egy halász feleségéről.

Az Északi Tenger, vad viharos víz, s a rajta tomboló orkán nem egyszer nyeli el nyomtalanul a rámerészkedő halászokat. Ennek a halászasszonynak ura s gyermekei is már napok óta voltak künn a háborgó tengeren és nem találtak haza. Jött a vaksötét éjjel, ... és sehol semmi hazamutató fény. A szegény asszony csak állt és várt a parton ... végre is végső rémületében mit csinált? Fölgyújtotta saját kis házacskájukat, egyetlen vagyonukat és ott állott erős lélekkel minden boldogságuk lobogó fáklyája mellett ... míg az eltéved halászok a lángok világítása mellett végre is hazataláltak.

Szűz Mária áll ilyen emberfeletti erővel minden boldogságának felgyújtott fáklyája, Szent Fiának véres keresztye alatt ... ott áll, és imádkozik értünk, hogy a kereszttáldozat égbemutató fényénél mindnyájan eltaláljunk ... haza ... haza ... az ő Szent Fiának áldott országába! Ámen.

(Tóth Tihamér: *Hiszek Jézus Krisztusban!*)

A művészet a dogma szolgálatában (folytatás)

Odile Delenda

A Tengernek csillaga folyóirat előző számának belső borítóján található Juan de Juanes festménye, amelyen Szűz Mária fehér köntösbe öltözött látható, és a Szentháromság megkoronázza. Félholdon állva emelkedik föl az égbe, Mária-szimbólumok veszik körül, szalagokon pedig ezen attributumok latin nyelvű feliratai olvashatók. Baloldalon felül ember arcú napkorong, mert *Electa ut sol* – Világos mint a Nap (Én 6,10). Alatta monumentális kapu, hiszen *Porta coeli* – az ég kapuja (Ter 28,17). Lejjebb rózsabokor, ugyanis *Plantatio rosae in Hierico* – jerikói rózsauiltetvény (Sir 24,14). Azután kút, *Fons signatus* – lepecsételt forrás (Én 4,12). Cédrusfa

következik, *Quasi cedrus* – Libanon cédrusa (Én 24,13); végül város, *Divitas Dei* – Isten városa (Zs 36,3). Középpütt, a holdsarló alatt felirat: *Pulchra út Luna* – Szép mint a Hold (Én 6,9). A jobboldalon, ugyanilyen sorrendben fent a sor csillaggal kezdődik: *Stella maris* – Tengernek csillaga (az *Ave Maris stella* kezdetű, középkori himnusz kezdete). Alata torony, mert *Turris David* – Dávid tornya (Én 4,4). Ciprusfa, hiszen *Cipressus in monte Sion* – Ciprus Sion hegyén (Sir 24,17). Tükör következik, *Speculum sine macula* – tiszta tükör (Bölcs 7,26). Alatta olajfa: *Oliva speciosa* – pompás olajfa (Sir 24,14). Nem maradhat el a lilium, *Sicut lilium* – mint a lilium (Én 2,2); kút – *Puteus aquarum* élő víz kútfeje (Én 4,15). Végezetül zárt kert látható – *Hortus conclusus* – elzárt kert (Én 4,12). Más festményeken látni lehet még egy csillagot: *Quasi stella matutina* – Mint a hajnali csillag (Sir 50,6), lépcsőt vagy Jákob létráját: *Somnis scalem* (Ter 28,12), kis vitorlás hajót, a tengerjárók megmentőjét, amely a vizeken úszik, *Aquae multae* (Én 8,7). Az Egyház által a Szeplőtelen Szűz Máriára értett-értelmezett, dicsérő idézeteket megfestvén, a festők alkalmazkodtak Molanus pontos előírásaihoz, melyet az „Értekezés a szentek ábrázolásairól” című könyvének 55. fejezetében vetett papírra. A fejezet címe: „Szűz Mária fogantatásának megfestéséről”. A hittudós pontosít: „Noha az egész Énekek énekének könyve jogosan alkalmazható a Boldogságos Szűzre, mégis rendkívül találó a Szűznek az a képe, amelyen a Nap, a csillag, a Hold, az ég kapuja, tövisek között lilium, folt nélküli tükör, zárt kert, lepecsételt forrás, Isten városa, stb. láthatók körülötte, e szavaktól kísérvé: *Tota pulchra es amica mea, et macula non est in te.* (Egészen tiszta vagy, kedvesem, és semmi folt nincs tebenned.)

A Szeplőtelen Fogantatás a sevillai festészetben

A festők által végérvényesen elfogadott formula szerencsés módon összekapcsolta az Apokalipszis Asszonyát és az Énekek Éneke Szulamitját. A Szeplőtelen Fogantatás egy fiatal nő átnemesült mintaképét ölti magára, aki gyermek nélkül, feje körül tizenkét csillagból álló koronával áll a holdsarlón. Mária-dicséretet veszik körül. Ennek a típusnak az első festményét névtelen mester alkotta 1550-1560 között és a Santa Anna de Triana templomban látható. Két metszet gyakorolt rá hatást és a Szentszűz a sevillai iskola hagyományos sötétrózsaszín ruháját viseli. Máriás attributumok veszik körül, közülük néhány a festmény alján látható tájban jelenik meg. Mint az első típusú metszeten, az Örök Atya mellképe és a

Szentlélek galambja láthatók a női alak fölött. A század végén az isteni jelenlét nem tűnt többé nélkülözhetetlennek, Cristobal Gomez Szeplőtelen Fogantatása (Sevilla, Salvador-templom) 1589-ben jelezve és datálva már nagyon közelinek tűnik a XVII. századi ábrázolásokhoz. A kép majdnem az egész felületet betölti, számos szimbólumot is ábrázolva.

Bár gyakran az andalúziai festők által követett modellnek tartják, Cavalier d' Arpin Szeplőtelen Fogantatása (1600 táján készült és legsikerültebb példánya a sevillai jezsuita templomban van 1615-től) inkább tűnik az Itáliában végbement párhuzamos keresések-kutatások gyümölcsének. Az angyalfejek a Szűz lábai alatt, és a Máriát koronázó, mennybe kísérő puttók itáliai eredetűek lehetnek, és a spanyol festők tőlük vették át.

Amikor Francesco Pacheco művész és elméleti szakember (a szent festmények cenzora) a sevillai Inkvizíció bírósága számára 1616-ban megfestette az első Szeplőtelen Fogantatás képét, a város lakói lelkesedtek a hittitokért és a *Purissima* képei eddig ritkák voltak, ettől az időtől kezdtek sokasodni. Ez a fontos mű (melynek kapcsolatát gyakran kiemelték az ő veje, Velázquez 1618-1619 táján festett képével, (ma a londoni National Galleri-ben) nem felel meg teljesen annak a javaslatnak, amit ő az *Arte de la Pintura* című híres könyvében a Szeplőtelen Fogantatás ábrázolása kapcsán megfogalmazott. Azt tanácsolja, hogy „a Szűzet virágkorában, 12-13 évesnek fessék, (...) fehér ruhában, kék köpenyvel (...), ovális okkersárga és fehér Nappal, ami egész alakját körülveszi, (...) csillagokkal koronázottan (...), lába alatt a hold, a félhold lefelé forduljon, s bár ez a bolygó szilárdnak tűnjön, lehet ragyogó és áttetsző, mögötte táj. Ha nem csalódom, én voltam az első, aki ennyi fenségességet adtam ennek az ábrázolásnak, amit mások is átvettek.” Pacheco szövege alapvető fontosságú, a művészeket arra tanítja, hogy műveik az Egyház tanításához igazodjanak, de bármint is állítja, ennek az új ábrázolásnak csak egy részlete tulajdonítható neki: a holdsarló helyzetének helyesbítése Alcázar atya teológiai logikus útmutatását követve. Az elméleti ember, a művész ritkán újít, amikor szövegét megfogalmazza. Társai ikonográfiai megoldásait használja fel, nevezetesen ami a Szentszűz korát, ruháinak színét illeti. A tunikát egészen 1630-ig rózsavörös színűnek festette, ekkor festett egy *Purissimát* fehérbe öltözötten. A „makulátlan” ruha megjelenése 1630-1640 között jobban megfelel a rendkívüli tisztaság eszméjének, s talán összekapcsolható Boldog Beatriz da Silva látomásainak közzétételével. Neki ugyanis a Szentszűz fehér ruhában, kék köpenyvel

jelent meg és ezeket a színeket viselik az *Immaculata Concepcio* szerzetesrend apácái.

Fordította: Török József

Befejező rész a következő számban. (Az előző folytatás címe helyesen: Ikonográfiai előzmények... Elnézést kérünk a sajtóhibáért.)

Fogylok patrónája (szeptember 24.)

Az ünnep eredete és jelentősége.

A XIII. században Spanyolhon legnagyobb része a pogány arabok kezén volt, kiknek fogságát sok keresztény rab nyögte. 1218-ban egy jámbor és emberszerető férfi, Nolaseus Péter, kezdeményezésére, kit erre a b. Szűz külön látomásban buzdított, I. Jakab aragóniai király és Pennaforte Raymund közreműködésével, a „Kegyelem Anyja” védnöksége alatt álló szerzet alakult, melynek főcélja a pogány rabságban sínylődő keresztények kiváltása volt. A rend háziünnepét, mely először 1615-ben engedélyezett 1696-ban XII. Ince pápa az egész Egyházra kiterjesztette. A foglyokat kiváltó irgalmas rend ma már nem létezik, de emléke gyanánt fennmaradt a könyörületes Szűz Anya mai ünnepe.

A Mindenható iránti hála, a Boldogságos Szűz jóságának nagyobb megértése, a szenvedő emberiség iránti mélyebb részvét azok az érzelmek, melyeket a mai ünnep tárgya lelkünkben felébreszt. Elmélkedjünk ezért 1. Isten rendelte sorsunk, 2. Mária szüntelen pártfogása, 3. embertársaink iránti kötelességeink fölött.

Elmélkedés

„Videns civitatem, flevit super illam.” – „Látván a várost, síra azon.” (Lk 19,41)

Először: 1. Szálljunk lélekben a pogány földrészekre, hol sok szegény testvérünk ma is keserves rabszolgaságban él. – 2. Kérjünk kegyelmet, hogy úgy a nekünk jutott jókat, mint mások balsorsát, kellőleg értékelve, egyrészt a Gondviselés iránti bizalomban, másrészt a felebaráti szeretetben mindinkább gyarapodjunk.

I. Saját sorsunk és mások szerencsétlensége.

1. Az eredeti bűn következményeként, minden korszakban és mindenfelé végtelen sok nyomorúságot találunk a földön. Nem csak a régi világban sínylődött az emberiség nagyobbik része kínos, megalázó rabságban,

midőn a szegényebb osztályok testestől-lelkestől az urak önkényének voltak kiszolgáltatva, de – bármily hihetetlennek látszik – idegen világországokban még ma is sok helyütt szegény elhurcolt rabszolgák csontjai fehérlelenek a nagy karavánok útján! Sok helyen ma is szomorú megalázásban nyomorognak testvéreink ezrei!

1. Gondoljuk meg, mily végtelen nagy jótéteménye a kereszténységnek, hogy ahova behatolt, visszaadta a leigázottaknak szabadságát. Szeressük ezért is a mi keresztény katolikus Egyházunkat és legyünk mindenkor lelkes hívei, védelmezői.

2. Ha saját sorsunkat összehasonlítjuk azoknak a szerencsétleneknek sorsával, kik életüket testi vagy lelki rabságban sýnylődvé tengetik, lehetetlen, hogy ne érezzünk hálátelt megnyugvást. Bármily sanyarú legyen azonban amazoknak a sorsa, fölöttük is az isteni Gondviselés őrködik, nekik sem szabad zúgolódnunk. És mi, kik Izrael népénél is nagyobb kiváltságokat élvezünk, kik e nem keresztény világgal szemben valóságos választott faj vagyunk, nem resteljük-e ajkunkat minden csekélység miatt panaszzal nyitni? Nem félünk-e az igazságos Isten büntető haragjától, ha minden kis kellemetlenség, a legapróbb anyagi kár, önérzetünk legcsekélyebb megsértése, elegendő arra, hogy végleg elkeseredjünk és Isten jóságában kételkedjünk?

Küszöböljük ki lelkünkől ezeket a méltatlan és megszegyenítő érzelmeket. Fogadjuk meg, hogy ezentúl az élet apró kellemetlenségeit jó arccal tűrjük! És ápoljuk szívünkben a Gondviselés iránti őszinte hálát.

3. Némelyek talán csodálkoznak azon, hogy jóságos Anyánk, a Boldogságos Szűz, nem hárítja el tőlünk eleve az élet bajait. Ezek elfelejtik, hogy Mária nem avatkozhat bele az isteni Gondviselés terveibe, melyek az embernek egyéni szabadságát sohasem korlátozzák, hanem neki ellenkezőleg – legalább látszólag – teljes cselekvési önállóságot biztosítanak.

És végre idelelni oly kicsinyes minden gondunk, bajunk. Jól tudja ezt Szűzanyánk s ha kérésünkre olykor megőriz valamely csapástól, ezt nem annyira magáért a szóbanforgó ügy fontosságáért, hanem azért teszi, hogy a jóságába vetett bizalmat megjutalmazza.

II. A Boldogságos Szűz szüntelen pártfogása.

1. Nolasus Péter rendalapításának története azt bizonyítja, hogy a Boldogságos Szűz mindenkor könyörülettel gondol a szenvedő emberiségre és jóságában a nemes szíveket a felebaráti szeretet hősi cselekedeteire biztatja. Mária sokszor segít rajtunk, anélkül, hogy ezt tudnánk, sőt

megesik, hogy jótékonyágának eszközei sem tudják, hogy az ő sugallatára cselekednek.

A Mindenható ajándékai nem veszítenek értékükből azáltal, hogy azokat esetleg emberi kezekből kapjuk. A csoda voltaképpen semmivel sem nagyobb, ha Isten szavára történik – pl. mikor Péter lába alatt szilárd lett a tó vize – mintha erre valamely szolgálja közvetítésével él, hogy dicsőségében ezt is részesítse. Jótévőink nem csupán felső sugallatnak engedelmeskednek, de egyenesen az Úr terveinek végrehajtói; ők jönnek és elmennek, de állandóan őrködik felettünk a kegyes Gondviselés, mely szükségünkhöz képest osztja nekünk adományait.

2. Isten jóságát viszont épp olyan állandóan kiegészíti a b. Szűz őrködő közbenjárása. Legyünk ezért végtelenül hálásak és Mária szeretetének tudata ébressze fel határtalan bizalmunkat.

III. Embertársaink iránti kötelességeink.

1. A Foglyok Felszabadítására alakult rend történetének másik tanulsága, hogy Mária óhaja szerint cselekszünk, ha szenvedő testvéreinkért fáradozunk.

2. Embertársaink azonban nem mindig testi fogságban kínlódnak – ennél még szomorúbb szellemi rabságban él közöttünk nem egy szegény lélek. Siessünk Mária nevében e szerencsétlenek megmentésére és mutassuk meg ezáltal Anyánknak, hogy kívánságainak teljesítésével buzgón akarunk neki szolgálni.

Elmélkedésünket zárjuk be forró hálaimával, gyermeki bizalmunk bensőséges kifejezésével és azzal a komoly ígérettel, hogy Máriaért mindenkor készek leszünk, szenvedő testvéreinkért nagylelkű áldozatokat hozni.

(B.M.V. de Mercede)

Mária Tisztaságának ünnepe (október 16.)

Az ünnep eredete és jelentősége.

Míg Mária szeplőtelen Szívének ünnepén főleg a Boldogságos Szűz érzelmeinek tisztaságát, mint szüzességének eredő forrását ünnepeltük, a mai napon magát szent szüzességét s a vele járó kiváltságokat dicsőítjük. Eredete az előbbi ünnepével azonos, azzal egy napon lett engedélyezve s az egyházi naptárban is nyomon követi, Mária legkiválóbb méltósága után

páratlan szépségét hirdetve, mely ellenállhatatlan bájával szűzi méhébe vonzotta az isteni Igét. E két ünnep valósággal megleveníti előttünk Máriának, a Szűznek és Anyának képét.

Máriát csodálni, dicsérni és pártfogását kérni óhajtván, szemléljük egymás után szűzi tisztaságának tökéletességét, szépségét és királyi fenségét.

„*Quam pulchra es, amica mea*” – „Mily szép vagy én barátnőm!” (Én. 4.1.)

Először: 1. Zarándokoljunk lélekben Mária názáreti otthonába és hallgassuk a b. Szűznek Gábor arkangyallal folytatott párbeszédét, melyben szüzességére hivatkozik.

2. Kérjünk kegyelmet, hogy mennyei Anyánk szüzességének szépségét mind jobban megértsük és csodáljuk.

I. Mária tisztaságának tökéletessége.

1. A szüzesség a lélek és test közös tulajdonsága: a lélekből ered az elhatározás, vagy fogadalom, mely az önmegtartóztatás erényét győzelmi babérral koszorúzza; a testé az önmegtagadás, mely a lélek akaratából következik és mintegy az akaratnak megpecsételése. Szűzinek nevezzük azt a lényt, ki érzékiségének kielégítését Istennek feláldozza.

2. Mária szüzessége minden tekintetben a lehető legtökéletesebb:

a) Legzsengebb korában tett önkéntes fogadalmát mindvégig megtartotta, annyira, hogy még a számára ígért istenanyaság kiváltsága sem lett volna képes őt attól eltéríteni. E fogadalma oly erős volt, hogy lelkületéből minden alsóbbrendű kívánságot és vonzalmat tökéletesen kizárt. És bár indító szándékát nem ismerjük, bizvást feltehetjük, hogy az a lehető legnemesebb érzületből, vagyis tisztán Isten szeretetéből eredt.

b) Tökéletes volt Máriának testi szüzessége is, melyet a Mindenható még az eredeti bűn következményeként fellépő rendetlen vágyaktól is csodálatosan megóvott: Mária érzékei sohasem háborogtak; mikor pedig Isten anyja lett, az anyaság szent örömei csak tetézték szüzességének tiszta örömét.

3. Az állapotunkhoz mért tisztaság szintén testi és lelki vonatkozású. Lelkünké az akarat, mely testünket a bűn foltjától megőrzi.

a) A tökéletes szüzességben élők iparkodjanak magábanvéve dicséretes állapotukat szándékuk nemességével megszentelni és vállalják nagylelkűen

a fogadalmukkal járó kötelezettségeket, terheket. Ezeknek örömteljes, gyakorlatilag is tökéletes viselése számukra nem csak előkelő nyugalmat biztosít, de az érdemmel együtt igaz boldogságot is rejt magában.

A keresztyén házasságban élők ne feledjék, hogy az ő állapotuk értékét is nagyban emeli a szándék tisztasága és hűsége.

b) Ha lelkünk nem is képes testünkkel csodát művelni, éberséggel és elővigyázattal sokszor igen üdvösen hat reá. Állandó mértékletesség és a szeméremézet ápolása sok bajtól óv meg.

A legyőzött testi kívánságok mindig az erény megerősítésére, növekedésére szolgálnak. Csak álljunk résen, hogy a támadás mindig felkészülve találjon.

II. Mária szüzességének szépsége.

„Egészen szép vagy!” kiált fel Salamon király énekében a jegyese szeplőtelen szépségétől elbájolt isteni Vőlegény és Máriára valóban ráillik e dicséret. Lelkében a legtökéletesebb összhang: minden vágya szent, szívének minden érzelme tiszta, minden gondolata és tette nemes, nincs benne semmi elrejtteni, szégyellni való, semmi tökéletlen. Átlátszó szeplőtelenességében áll úgy Isten és az angyalok, mint az emberiség előtt!

A tökéletesen szép lélek gondosan kerül mindent, ami rajta foltot ejtene. Mily messze vagyunk még ettől a tökéletességtől! Ha olykor titkos gondolataink homlokunkon olvashatókká válnának, bizony mélyen el kellene pirulnunk! Ne feledjük, hogy Isten és az ő angyalai mindezt látják és hogy az ítélet napján az egész világ előtt leleplezve állunk majd.

Vessünk hát erélyesen véget ennek a megszegyenítő állapotnak! Száműzzünk lelkünkéből minden nemtelen, mások előtt elrejtett szándékot, gondolatot. Minél nehezebb ezek leküzdése és minél tovább tart a harc, annál nagyobb lesz érdemünk, annál édesebb jutalmunk.

III. Mária tisztaságának királyi fensége

A 44. zsoltárban a hatalmas Király mellett tündöklő ékszerekben pompázó, fenséges Királyné trónol, kit Urunk elé ujjongó szüzek serege kísért. A mennyei Királyné udvarát valóban a szüzek kara képezi, amit a katakombákban talált festmények épp úgy kifejeznek, mint a lorettói litánia megszólítása: „Szüzek királynéja, könyörögj érettünk!”

A mennyei szüzek fényes csoportját szemlélve, jusson eszünkbe, hogy ezeknek testvérei ma is köztünk élnek. A rendházak csendjében magukat Istenért felemésztő, vagy a tevékeny keresztyén szeretet irtalomműveit gyakorló szerzetesek és apácák, Krisztus híveinek őrei; a papok mindenkor

dicsősége voltak az Anyaszentegyháznak és ma is választott kedvencei az Úrnak. A világ azonban, melyben működni kénytelenek, sokszor nem csak félreismeri, de egyenesen megveti őket: tisztaságukat nevetségesnek tartja, legnemesebb szándékaikat kigúnyolja, elgáncsolja és mindent elkövet, hogy hűségükben megtántorítsa őket. Amily dicsőséges az ilyen harcból győztesen kikerülő koronája, oly végtelenül szomorú és szálnalmas azoknak a szerencsétleneknek a sorsa, kik az Anyaszentegyház díszéből annak szégyenévé lesznek.

A földön küzdő szűzi lelkek különféle csoportjait átfutva, kérjük buzgón a Szüzek Királynéját, hogy tisztaságukat minden támadás ellen megvédve, vezesse egykor mindnyájukat az örök Király trónjához. Az egek Urát pedig kérjük a zsoltáros szavaival, hogy kösse fel pallosát gyermekei védelmére és lője szeretetnyilait azoknak szívébe, kik neki örök hűséget fogadtak.

(B.M.V. de Mercede)

Szűz Mária bemutatása a templomban (november 21.)

Az ünnep eredete és jelentősége.

Az ószövetség törvénye megengedte, hogy istenfélő, jámbor szüzek az élet örömeiről lemondva, magukat egészen az Úr szolgálatára szenteljék és állandóan az ő házában tartózkodjanak. Mária is ezek közé tartozott s a jámbor hagyomány szerint már három éves korában lett a jeruzsálemi templom lakója. A Boldogságos Szűznek ezt a felajánlását ünnepli november 21-én mind a római, mind a keleti egyház. Konstantinápolyban már a VIII. században ismerték ez ünnepet, melyet Corumenos Manuel császár 1143-ban általánosnak mond; a római szentszék 1372-ben engedélyezte néhány püspökség területére. IV. Sixtus általánossá tette s bár V. Szent Pius eltörölte, V. Sixtus újra engedélyezte és 1585-ben az egész egyházra kiterjesztette.

Sok szentéletű és nagy tudású egyházi író azt állítja, hogy a Boldogságos Szűz már legzengébb korától fogva eszének teljes birtokában volt. Ha ez így lenne, feltételezhetnénk, hogy Mária, mikor szülei őt a templomban bemutatták, nem csak kész örömmel állt be az Úr szolgálói közé, de teljes öntudattal tette le már akkor szüzességi fogadalmát. Bármint legyen, bizonyos, hogy mihelyt eszével bírta, Istennek szentelte magát. Ez ünnep

tehát úgyszólván Mária szüzességi fogadalmának ünnepe. Ezért is szokása több szerzetesrendnek, hogy újoncai e napon teszik le fogadalmaikat s az idősebb rendtagok ekkor újítják meg azokat.

Elmélkedésünkben szemléljük Mária felajánlásának örömteljes készségét, tökéletességét és állhatatosságát.

Elmélkedés.

„*Deus cordis mei et pars mea Deus in aeternum*” – „Szívem Istené és osztályrészem az Isten mindörökké” (72.zs.26.)

Először: 1. Képzeld el a jeruzsálemi templom előcsarnokát, hol Joachim és Anna átadják a kisdéd Máriát a papoknak, hogy azontúl csak Istent szolgálja. 2. Kérjünk kegyelmet, hogy Mária felajánlásának nagylelkűségét megértve és bámulva, szent Anyánk példáját körülményeinkhez képest híven kövessük.

Mária felajánlásának örömteljes készsége.

Még úgyszólván alig nyitotta ki szemét a Mindenható meglátására, máris Hozzá sietett a kis Mária. Istentől jött, Istenéhez reptül vissza ez a szűzi lélek. Bámulatos a názáreti hajadonnak ez a korai lelki érettsége, mely őt élete hajnalán teljesen Istenévé tette!

S mily örömteljes volt a Boldogságos Szűz készsége! A világi örömeket egy pillanattig sem sajnálja. Tiszta szíve csupa öröm, csupa lelkesedés, hogy az egek Ura felajánlását kegyesen elfogadja.

Vajon mindenkor megszívleljük-e azt az igazságot, hogy kétszeresen ad, aki gyorsan ad? Valamint Szent Pál szavait: „Isten a jókedvű adakozót szereti”? Ha netalán életünk bizonyos szakaszában a bűn távortartott Istentől, hogy viselkedtünk, midőn a kegyelem hívását hallottuk? ... Nem haboztunk és késlekedtünk-e? Nem kerestünk-e mindenféle üres kifogást és mentséget? Nem alkudoztunk-e az áldozat nagysága felől? Nem kapaszkodtunk-e fűhöz-fához, csak hogy lehetőleg kitoljuk pálfordulásunk óráját? Nem volt-e megtérésünk inkább csak kényszerült, kedvetlen?

Ha legnagyobb Jótevőnk végtelen kegyelmét ily szégyenletes lanyhasággal fogadtuk, sirassuk legalább utólag hálátlanságunkat és igyekezzünk azt ezentúl örömteljes szolgálattal és lelkes áldozatkészséggel jóvá tenni. Ha jelen életünkben talán nem is látunk nagyobb hibát, újítsuk meg minél gyakrabban hűségi fogadalmunkat és őszinte jóakaratumk zálogául mutassunk Isten parancsainak teljesítésében örömteljes készségeket.

Mária felajánlásának tökéletessége.

Mária felajánlásának legelső pillanatától fogva teljesen az Istené volt. Önfeláldozásának értékét a legkisebb bocsánatos bűn, a legapróbb tökéletlenség sem homályosította el; Istenétől semmi teremtmény sem idegeníthette el, szükségében semmi meg nem tántoríthatta. Mindenben Isten ajándékát látva, mindent csakis az Úr dicsőítésére használt fel. Mária életének központja és mozgatója az Isten: gondolatainak és cselekedeteinek szent összhangja bájosan tökéletes egységet képez.

És mi vajon pontosan megtartjuk-e mindenkor, amit az Úrnak ígértünk? Nem vagyunk-e nagyon hajlandók a körülményekkel megalkudni? Ha Isten felkent szolgálói vagyunk, szívesen feláldozunk-e minden egyebet szent hivatásunk követelményeiért? A tökéletes felajánlás a külső javak teljes megvetését jelenti, mi pedig talán kényelemszeretők vagyunk, kényeskedünk és finnyáskodunk; ahelyett, hogy a természetes vonzalmakat háttérbe szorítanánk, talán még az Úr szolgálatának is elébe helyezzük azokat; a tökéletes önmegtágadás és lemondás helyett talán természetes ösztöneink és vágyaink kielégítését keressük; Isten akaratában való teljes megnyugvás helyett talán már a legkisebb nehézségnél elcsüggedünk s ha lelki életünk öröm és lelkesedés híján szürkélkedik, az Úr jóságában kételkedünk.

Érzelmek ilyen módon megosztása csak nyugtalanságot okoz és sokszor igen nagy kárunkra van. Igazán boldog csak az egész szív lehet.

Mária felajánlásának állhatatossága

Mária hűségét sem az idő folyása, sem életkörülményei nem befolyásolták. Az egyszer kimondott szót soha többé nem vonta vissza, sőt erős akarata felajánlását szívének minden dobbanásával megújította.

Mily dicséretes és tiszteletreméltó a jóban való kitartás! Az állhatatosság a szilárd jellemnek erénye és minden küzdelemben a győzelem biztosítója. Akit az élet változó körülményei a kitűzött céltól el nem térítenek, annak már az örökkévalóságnak pálmája int.

Ha az Istennek tett ígéreteket nem is szegtük meg, eléggé állhatatosak vagyunk-e jószándékaink keresztülvitelében? Nem viseljük-e kötelezettségeinket csupán unott egykedvűséggel, ahelyett, hogy készek lennénk fogadalmainkat bármely percben lelkes szívvel megújítani? Ha a cél felé haladtunkban akadályok gördülnek, ha valami megpróbáltatás ér, nem vetünk-e vágyó pillantásokat a kényelmesebb múltba?... és nem bénítjuk-e ezáltal akaratunkat, kibővíjük érdemünket? A készségihiány sok jó cselekedetünknek megrontója.

Igyekezünk magunkat a jó szándék minél gyakoribb felkeltésével és akaratunknak megacélozásával szilárd állhatatosságra nevelni.

Mária előtt hódolattal leborulva, kérjük segítségét, hogy hűségét minél tökéletesebben magunkévá tegyük s hogy mindenkor örömmel adjuk újra Istennek, amit neki már egyszer felajánlottunk. Imádkozunk Loyolai Szent Ignáccal: Mindeneknek örök Ura, szent kegyelmed segítségével egészen Neked ajánlom fel magamat. Végtelen jóságodat szemlélve, dicső Anyád s az egész mennyei udvar előtt kijelentem neked azon szándékomat, vágyamat és erős akaratomat, hogy amennyiben szolgálatoddal és nagyobb dicsőségeddel megegyezik, megosztom veled bánatmaidat, fájdalomaidat és lelki-testi elhagyatottságodat, ha szent Felséged jónak látja ezt az áldozatomat elfogadni.

(B.M.V. de Mercede)

Szeptember 29.

Szt. Mihály arkangyal templomának felszentelése

Kicsoda olyan, mint az Isten?

1. Sz. Mihály arkangyal. A mai ünnep tulajdonképpen a Rómában, a Via Salariaán Sz. Mihály tiszteletére épült templom felszentelésének napja, amit a liturgikus könyvek is tanúsítanak: In Dedicatione S. Michaelis. A keresztény hívek tudatában jelenleg természetesen mint angyal-ünnep él. – Mihályt az összes angyalok közül legjobban ismerjük, és legtöbbet emlegetjük. Ő az égi seregek vezére a Luciferrel és csatlósaival folytatott küzdelemben. A Mihály (Michael) név annyit jelent: „Kicsoda olyan, mint az Isten?” Ő a választott nép őrangyala (Dán 10. és 12. fejj.), ő lett a katolikus Egyház oltalmazója is, ő vezeti az elhunytak lelkét a paradicsomba (lásd a gyászmisék offertoriumát). Az ő ünnepe a legrégebb angyalünnep; egykor egyetlen is volt. Németország régóta védőszentjét tiszteli benne, már a lechmezei ütközetben (955) az ő képét lengette a szél a birodalmi zászlókon. – A liturgia rendkívül szemléletesen rajzolja meg a szent arkangyal képét, és hármasság tevékenységet tulajdonít neki az Egyház szolgálatában; bemutatja őt mint küzdőt, imádkozót és mint kísérőt.

a) Leggyakrabban a sátánnal való küzdelemben látjuk: „Mialatt Mihály a sárkánnyal küzdött, nagy szózat hallatszott: üdv a mi Istenünknek,

allelúja” (laud. 2. ant.). „Csendesség borult az égre, amikor a sárkány Mihály arkangyallal küzdött, utána azonban millió száj kiáltása hallatszott: üdvösség, tisztelet, erő a mindenható Istennek!” Nagy Sz. Gergely a II. nocturnusban a következőket mondja: „Amikor valami csodálatos hőstettet kell véghezvinni, Mihály kap megbízatást, hogy már ebből a tényből és az angyal nevéből megtudjuk, hogy senki sem teheti meg azt, ami Istennek van fönntartva. Ezért annak az ősellenségnek is, aki gőgjében Istenhez akart hasonló lenni, s így kiáltott fel: 'Az égbe megyek fel, az ég csillagai fölé állítom trónomat, hasonló leszek a Fölségeshez', a világ végén kell majd minden erejében büntető ítélettel elpusztíttatnia, Mihály arkangyallal kell megküzdenie, miként Sz. János mondja: „Nagy harc lőn Mihály arkangyallal”. „Sok hőstettet hallunk Mihály arkangyalról, aki a küzdelemben bátran kivívta a győzelmet” (a matutinum 9. ant.). „Szent Mihály arkangyal, őrizd meg minket a küzdelemben, hogy az ítélet rettenetes napján el ne vesszünk.”

b) Sz. Mihály imádkozik is az Egyházért. Ezért látja őt a liturgia oly szívesen az oltárnál, mint az Egyház közbenjáróját és könyörgéseinek közvetítőjét. „Megállta az angyal a templom oltára előtt, arany tömjénezővel a kezében, és sok jó illatszert adatek neki. És fölszálla a jó illatszerek füstje Isten színe elé, allelúja” (off.). „Dicsőséges fejedelem, Mihály arkangyal, emlékezzél meg rólunk, imádkozzál érettünk most és mindenkor az Isten Fiánál, allelúja, allelúja.” (A Magn. Ant.) „Jó illatszerek füstje szálla föl az Istenhez, az angyal kezéből” (vers.). „Ez Mihály arkangyal, az égi seregek vezére, akinek tisztelete a népekre bőséges áldást hoz, és közbenjárása a mennybe vezet” (resp.). „Abban az időben felkel majd Mihály, fiaitok oltalmazója” (resp.). „Mihály arkangyal segítségére jött Isten népének, és síkra szállt az igazak lelkeiért.”

c) Rendkívül szép a szent arkangyalnak harmadik feladata is. Erre vonatkozólag mondja a gyászmisék titokzatos értelmű offertoriuma: „Urunk, Jézus Krisztus, dicsőség Királya, szabadítsd meg minden megholt hívó lelkét ... az oroszlán torkától, hogy el ne nyelje őket a pokol ... hanem a zászlóhordozó Szent Mihály vezesse el őket a szent világosságra ...” „Mihály arkangyal, fejedelemmé tettelek téged, hogy vezesd haza a lelkeket” (laud. 3. ant.). (Dr. Parsch Pius Üdvösség éve)

Úgy látni Istent, amint az Atya látja a Fiút

Uram, mindenható jóságodra, türelemmel teljes szelídségedre kérlek, melyeket már számtalanszor tanúsítottál irántam, nézd el, hogy tovább kereslek téged; ismeresd meg lelkeimmel, mire is vágyakozik, amikor orcád meglátása után sóvárog. Lelkem annyira vak, annyira megzavarodott, hogy vágytól emészti magát, s közben nem is tudja, mire vágyakozik. Ki tudna meglátni úgy, amint vagy? És ki lenne hasonlatos hozzád? Ki olyan, mint te, ki olyan hatalmas, mint te? Ám néked nincs nagyságod, mert néked nincs mennyiséged, minőséged. Te vagy az, aki van. Megpillantásod túlhalad minket, mert téged a magad mivoltában meglátni annyit tesz, mint veled azonos módon létezni. Senki nem látja az Atyát, csak a Fiút, senki nem látja a Fiút, csak az Atya, mert az Atya számára látni a Fiút annyit tesz, mint a Fiú számára látni az Atyát. Az evangéliumban mégis azt olvashatjuk, hogy az is megláthat téged, „akinek a Fiú ki akarta nyilatkoztatni”. Az Atya és a Fiú nem rendelkeznek külön akarattal, hanem egy és ugyanaz az akaratuk, és a Szentléleké is ugyanaz. Tehát az isteni Szentháromság a Szentlélek által nyilatkoztatja ki magát Isten barátjának, akit kitüntető módon meg akar tisztelni.

Guillaume de Saint-Thierry (1085 felé – 1148)

(G.M.Oury Szüntelenül imádkozatok)

Kereszt contra pentagramm¹

A **Kereszt** üdvösségünk eszköze. Ez eléggé benne van a köztudatban. Ha megáldott, akkor *szentelmény* is, amely hordozza a papnak szentelése által kapott Isteni áldó erejét. De a kereszt *erősebb*, mint minden más megszentelt tárgy. *Erejét az Úr megváltó szenvedéséből és halálából kapja.*

Ez az erő egyrészt *kegyelemkövetítő, szabadító*, hiszen az ISTEN-EMBER keresztalála nyitotta meg nekünk a mennyet és szabadított meg a második, azaz örök haláltól, a lélek halálától, a pokoltól. (v.ö. Jel 2,11) Ez tette megbocsáthatóvá bűneinket. De a *megváltás csak akkor vált meg minket is*, ha hiszünk benne. (v.ö Róm 3,21–4,6). Ezt *valljuk meg* a Kereszt tiszteletével. „A szív hite megigazulásra, a **megvallás** üdvösségünkre szolgál” (Róm 10,10) és („...megmutatom neked a hitemet tettekből.” (Jak

¹ Ötágú csillag.

2,18b). lásd még az egész részt Jak 2,14-24. „*Tettek által igazul meg az ember és nem egyedül a hit által.*” (2,24)

Másrészt a Kereszt ereje *ördögűző* is, mert az ördögöt is az Úr megváltó szenvedésére emlékezteti, ami véglegesen megtörte az ő erejét. Ezért már a keresztvetésnek is van ereje az ördög ellen. A pap is keresztvetéssel áldja meg a tárgyakat. De jó, ha anyagi valóságú is a kereszt. Ez *annál erősebb, minél hasonlóbb az Úr Keresztjéhez*. Tehát, ha fából van, az jobb, mintha bármely más anyagból készült. Ha a keresztgerenda rövidebb, mint a függőleges, akkor jobb, mintha egyenlőszárú. A *legerősebb* akkor, ha a Corpus² is rajta van.

Gondoljunk a régi kis rövid exorcizmusra³, amikor a keresztet magasra tartva mondja a pap:

„*Nézzétek a kereszt jelét, és meneküljete ellenséges hatalmak!*”

Hiszen JÉZUS keresztthalála az ő legnagyobb vereségük, (v.ö. zsid 21,14) ezért a kereszt jelétől reszketnek.

De vigyázat! Minden eltorzított keresztel a Megváltást akarja az ördög kigúnyolni, meggyalázni, és ha mi ilyet használunk vagy hordunk, akkor segédkezett nyújtunk neki ebben.

A **pentagramm**, az ötágú csillag, viszont a pokolnak és minden vele szövetkezett hatalomnak a jele. Ez már kevésbé köztudott. Azt még mindenki tudta, hogy a vörös csillag a kommunizmus jele, hiszen ezért vágták ki 1956-ban a zászlókból és távolították el 1989-ben mindenünnen. Hogy azonban nemcsak a vörös csillag rossz, hanem **mindenfajta, mindenszínű ötágú csillag**, ezt sajnos csak kevesen tudják. És ez nagy baj, hiszen akkor is tud ártani, ha nem ismerjük a hatását. Az ördög bizony nem törődik a mi szándékunkkal, vagy tudatlanságunkkal, hanem kihasználja azt, ami neki előnyt jelent.

Minden idők ördögimádói tudták ezt és nagyon is használták, pl. az ördög megidézésére vagy elküldésére, aszerint, hogy milyen irányban rajzolták, de az embereknek való kárt okozáshoz is. (Goethe is ír az összefüggésről a Faustban, amikor Mefisto nem tud elmenni, mert akadályozza a küszöbre rajzolt pentagramm. Goethe ugyan nagyon jól tudta, hogy éppen fordított az ötágú csillag hatása, segíti az ördögöt, de nyilván szándékosan ferdítette el a dolgot, nehogy elárulja a pentagramm igazi szerepét, amit maga is használt.)

² Az Úr Teste

³ Ördögűzés

A pentagramm eredetileg Lucifer lebukásának jele, amint fejjel lefelé zuhan. Ekkor az egyik ág lefelé mutat, míg a többi sematikusan, mintegy szétterjesztett karokat és lábakat képez. Ő persze nem lebukásként értékeli ezt, hanem szabadságának jeleként: „*Nem szolgállok!*” Ez a forma tehát a legrosszabb.

Ránk, emberekre nézve azonban az álló forma, amely hasonlít egy emberhez, veszélyesebb. Ugyanis az ördög be akarja foglalni az embert az ötágú csillagba, fejét és minden érzékszervét, – a belső érzékszerveket is, – hatalma alá hajtani.

Szimbolikus jelentősége van, hogy az ötágú csillagnak **nincs középpontja**. A kereszt két szárának metszéspontja középpontot alkot, jelképesen JÉZUS szívét. A **szív** JÉZUS tanításában az ember középpontja. („*Boldogok a tiszta szívűek*” (Mt 5,8 és még 12,34 15,8. 18. 22,37 Lk 16,15 Jn 12,40 és még számtalan helyen))

Az ötágú csillagba zárt embernek nincs szíve. Azaz kizárólag a fejével gondolkodik, *csak* racionális és nincs benne szeretet. Az ördög intelligenciában messze fölülmúlja az embert, de hiányzik belőle a szeretet. Ezt akarja az embernél is elérni. Gondoljunk itt azokra, akiknek a *tudomány az istene*, ahogy a Nobel-díjas atomtudós, Türkauf, megtérése után nevezi őket: *Die Wissenschaftglaubigen*”, a *csak* a tudományban hívők. Pedig mennyire változékonyak a tudományos ismeretek! (Milyen sok minden, amit én még az iskolában úgy tanultam, ma már nem érvényes, esetleg pont az ellenkezőjét vallják ma a tudósok, vagy egymásnak ellentmondó véleményeik vannak.)

Az ötágú csillagot láthatjuk ma mindenütt, ahová csak nézünk. Az utolsó 50 évben hatalmasan elterjedt a használata. Minden papírpénzen, zászlón,⁴ ruhadarabokon, cipőkön, könyvekben, hirdetésekben megtaláljuk. Még liturgikus könyvekben, sőt csodás érmeken is. (Ez mutatja mekkora a tudatlanság ebben a tekintetben még egyházi körökben is). Régebben, ha csillag fordult elő valahol, az hat- vagy nyolcágú volt. (Lásd régi templomok díszítésében, festményein, régi könyvekben.) 20 éve Olivetti írógépen a

⁴ Egyszer nézegettem egy nagy fali térképet, amin az országok zászlaja is rajta volt. Majdnem minden állam zászlójában ott volt egy vagy több ötágú csillag. Alig volt kivétel, csak Svájc, Portugália és Magyarország zászlajára emlékszem. (Szlovákia akkor még nem volt önálló állam.)

Ismerek egy osztrák zarándoklat vezetőt, aki annyira nem hajlandó ötágú csillaggal érintkezni, hogy csak olyan pénzt vesz kézbe, amin nincs pentagramm. Így kizárólag svájci vagy magyar pénzt fogad el.

billentyűn még hatágú csillag volt, de ha lenyomtam, a papíron már ötágú csillagot nyomott. A betűkeréken már ötágú volt a csillag!

Ugyanígy láthatjuk mindenütt és mindenben a **hatását is**:

1. Az „**okosság**” lép az Isteni bölcsesség helyére. Ez egyrészt az ISTEN nélküli tudomány, másrészt az evilági okosság, amely az érvényesülést és pénzszerzést szolgálja, akkor is, ha hazugság, csalás, lopás, mások kíméletlen eltiprása kell hozzá. Hiszen JÉZUS mondja, hogy az ördög a „*hazugság atyja*” (Jn 8,44) (Mindez szemben áll a „*Boldogok a lelki szegények*” elvével, vagyis boldogok, akiknek „egyedül ISTEN elég”, ahogy avilai szt. Teréz hirdeti.)
2. A **gyilkosság**, különösen a magzatgyilkosság és eutanázia, amely sok helyen már törvényben biztosított „jog” Ez megöli az áldozat testét és megöli azok lelkét halálos bűnnel, akik részesek ebben a gyilkosságban. (A „*Ne ölj!*” paranccsal szemben) Ez az ördögnek hozott áldozat! Hiszen az ördög, JÉZUS szavai szerint: „*a gyilkos kezdettől fogva*”. (Jn 8,44) Emlékezzünk, hogy a pogányok a Moloch bálványának csecsemőket áldoztak. A bálvány hasában tűz égett és nyitott száján át beledobták a kisbabákat. „*A pogányok istenei pedig ördögök.* (Zsolt 96,5.⁵)!
3. A „**szabadság**” meghirdetése, amin valójában az ISTENTŐL való szabadságot értik, ami teljes szabadosságba vezet, minden törvénytől és rendtől való „szabadságba.” Ez pedig legtöbb esetben a drogok, az ital, az érzékek, a bűn rabszolgájává tesz. Aki nem ISTENT akarja szolgálni, hanem csak a saját énjét, az az ördög rabszolgájává lesz. „*Aki meg akarja nyerni életét, elveszti azt.*” (Mt 10,39)
4. A **sex**, érzékiség, sőt a perverzítások minden fajtájának mérhetetlen uralma mindenfelé. (Szemben a „*Ne paráználkodj!*” és „*Felebarátod feleségét ne kívánjad*” Isteni parancsával.) A szeretet teljes elferdítése pusztá sexszé, szemben JÉZUS „*új parancsával*”: „*Szeressétek egymást, ahogy ÉN szerettelek titeket!*” Jn 13,34)
5. **Végül a hatalomvágy** és a hatalommal való visszaélés, amely másokkal való kíméletlen bánásmóddhoz, mások eltiprásához, kizsákmányolásához vezet. Hiszen a Sátán „*evilág fejedelme,*”- mondja JÉZUS, és azt akarja, hogy az ember is olyan gonosz zsarnok legyen, mint ő (Szemben

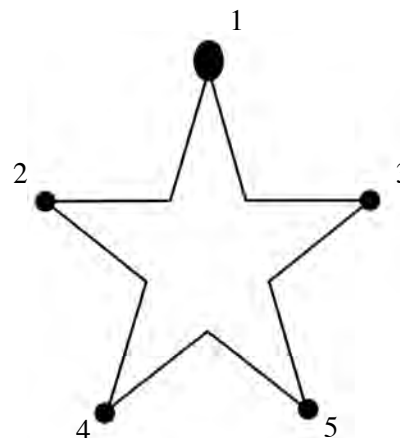
⁵ Így emlékeztem az idézetre, de mivel sok fordításban nem így van, utánanéztam az eredetiben. Idézem a Vulgátát (az Egyháztól sugalmazottnak elismert fordítás a görög „hetvenes” fordításból: „*guoniam omnia dei gentium daemonia*”).

a szolgálat parancsával: „*Ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája.*” (Mk 10,45. Mt 20,28)

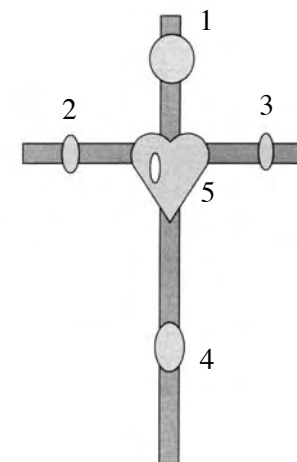
Az ötágú csillagot az Úr öt szent sebével győzte le. („*Ő majd széttiporja fejedet.*” 1.Moz 3,15b) De nekünk is „ki kell egészítenünk” (v.ö. Kol 1,24), aktualizálnunk kell ezt a győzelmet magunk és mások számára, olyan imákkal, melyek JÉZUS sebeit dicsőítik, följajánlják, vagy azokról elmélkednek.

Legfontosabb **fegyver itt a rózsafüzér**, mely 5 tizedével, mintegy lasszóval lerántja a pentagramm 5 ágát. Különösen erősek ebben a tekintetben azok a rózsafüzérek, melyek az 5 szent sebre hivatkoznak, mint a szeretetláng-rózsafüzér 5 keresztvetése, vagy ahol 5 szem van egy-egy „tizedben” (ill. ötödben), mint például a „Magyarság öt seb titka” rózsafüzérében.

M.B.

A vadállat, az antikrisztus,
az öntelt, kegyelem nélküli és
tisztátalan érzéki ember,
a nagy babiloni kéjnő
az önmegváltás és a kárhozat jele.

JÉZUS KRISZTUS, a tiszta,
kegyelmi állapotban lévő
szív-ember, a máriás ember,
a megváltás és
a megmentés jele.

Makacsul ragaszkodtam

Kicsi volt, törékeny és rettentően elhagyatott. Az inkubátor üvegbúrája alatt feküdt, becsukott szemmel.

Én az udvaron álltam, egy nagy üvegablak előtt és onnan néztem újszülött kisleányomat. Anyai szívem majd megszakadt e fájdalomtól. Alighogy világra jött, máris elvették tőlem, nem ölelhetem magamhoz, nem óvhatom, védhetem! Egyedül van az üvegszekrényben és én nem segíthetek rajta. Még a közelébe sem mehetek!

Álltam a kórház udvarán a februári hidegben és úgy éreztem, nincs nálam szerencsétlenebb a földön.

Mit tegyek, hogy ne legyen egyedül, amikor sötétedik, vagy ha éjszaka felébred és fél? Istenem, hogyan segítsék a kisleányomat?! – tördeltem a kezemet.

Egyszer csak eszembe jutott – eszembe juttatták –, hányszor énekeltük, mondtuk, olvastuk vallásos életünk során, hogy jöjj Szentlélek Úristen, és hittük hogy a Szentlélek jön és leszáll valakire!

Miért ne lehetne ez a valaki most az én gyermekem? – gondoltam.

Elkezdtem kérni Istent, küldje el hozzám a Szentlelket, szálljon le rá és ne hagyja magára.

Hat héten keresztül, amíg a kisleányom állandó életveszélyben a kórházban feküdt, ez volt az egyetlen gondolat, ami erőt adott, vígasztalt.

Azután minden rossz elmúlt. A gyerek csodálatosan megerősödött, megnőtt és szerettük volna megkereszteltetni. A kétségbeesett könnyörgésekkel, imákkal teli napokat felváltotta – talán túlságosan is – az anyasággal járó munka. Ez lehetett az oka, hogy amikor a keresztelő napját a plébánián megbeszéltük, a megadott dátumok nekem semmit sem mondtak. Jól emlékszem viszont, hogy bár több lehetőséget is ajánlottak, én makacsul mindig ugyanarra az egy vasárnapra tértem vissza.

El is jött a nap. A keresztelő vasárnap délelőtt volt, így aznap az esti misére mentünk. A meleg nyári időben a templom előterében álltam. A szertartás elkezdődött. Felcsendül az ének:

Jöjj, Szentlélek Úristen...

A lábam elgyengült a rádöbbenéstől...! Pünkösdi vasárnap volt!

Aszódi Mária

Mária- kegyhelyek

Karancsság – Szentkút

A Balassagyarmatot Salgótarjával összekötő országút mentén fekszik Karancsság faluja. Ettől mintegy 2 km-nyire, déli irányban, a hegyek között van a Szentkút-ja. Az itteni Máriás-hódolat írásos emlékei 1866-ig vezethetők vissza.

Az 1948-tól terjedő években a boldogemlékű Miklósi László plébános igyekezett méltó környezetbe helyezni az immáron 120 esztendő búcsújárását. A Szentkút közelében impozáns lurdi barlangot emelt és hozzá, a hegycsúcs magasába 33 lépcsőt alakított ki. A lurdi barlangban oltár is van, ahol évente két ízben hivatalosan is vannak szentmisék: május közelébe eső vasárnapon. Maga Mindszenty József bíboros hercegprímás rendelte el ezt a két zárándokszentmisét a magyarság bűneiért való engesztelés céljából. A vasráccsal díszített lurdi barlang közelében van a Szentkút. Miklósi atya idejében mélyítették vízterét és kövekkel rakták ki oldalát. Ekkor történt, hogy a kútban óra ketyegéshez hasonló hangok voltak hallhatók. Az észlelt jelenségek vizsgálatára geológusok vállalkoztak, de természetes magyarázatot adni nem tudtak. A sok lelki gyógyulásról nincs tudósítás. Testi gyógyulásokról szóbeszédben lehet hallani, orvosilag igazolt esetről azonban nem tudunk.

Egy salgótarjáni szakmérnök által tervezett művészi fődél került a Kegyoltárhoz vezető lépcsősor fölé, könnyűszerkezetes elemekből.

Mivel festői környezetben van és a könnyen megközelíthető főútvonal közelében, ezért sokan keresik föl ezt a nógrádmegyei kegyhelyet. Szinte állandó a szentjövés-menés, és az örök engesztelés a Szeretláng engesztelő mozgalom keretében. Nagyboldogasszony ünnepe előtti éjjelen virrasztás van. Nagy buzgósággal ünneplik a mennyekbe föl vitt Istenanyát.

*(Ipolyvölgyi Németh J. Krizosztom: Mária kegyhelyek
Mária országában könyv alapján)*

A r ó z s a f ü z é r

Szökefalva

A szeptember-október folyamán kapott üzenetekből válogattuk az alábbi idézeteket – hétköznapjainkat alakítsuk e szerint!

A Szűzanya mindig a legfontosabb dolgokra figyelmeztet.

„Keressétek minél gyakrabban az Én Szent Fiamat az Oltáriszentségben.

Kérem, hogy bőjtöljetek gyermekeim, gyónjatok és áldozatok. Legyetek készen...” (2000. október 21.)

Az imádkozás helyes módját kevesen ismerik. Az olyan mint az emberekkel való beszélgetés. Dicsérjük a szomszédot jócselekedeteiért, szeretettel, odafigyelve hagyjuk, hogy beszéljen. Ilyen a rendszeres imádkozó kapcsolata Istennel – örömmé válik az imája.

De amikor nem ismerjük a szomszédot, akkor csak kéréssel megyünk hozzá, hogy segítsen valamiben, amiben kevésnek érezzük önmagunk erejét, ügyességét. A felületes imádkozó az Istenhez is csak akkor megy, ha bajban van, ha segítséget akar kérni. Figyeljük meg a Rózsika által tolmácsolt kérésekre adott választ: „teljesítem kívánságaikat, hitük szerint”. Vizsgáljuk meg, milyen a hitünk. Reálisnak érezzük, hogy Isten teljesítse kívánságunkat?...

„Az én Szent Fiam is kéri, hogy imádkozzatok sokat, míg az imádság örömmé válik számotokra. Imádkozzatok a családban és csoportokban... szívből és szívvel imádkozzatok.” (2004. szeptember 4.)

Vizsgáljuk meg, hogy elég energiát fektetünk-e abba, hogy a családdal együtt (is) imádkozzunk és/vagy csoportban, közösségben imádkozzunk együtt. A közös imának összetartó, egymást támogató ereje van. Amelyik család közösen tud imádkozni az együtt marad... Különösen a mai embereket egymástól eltávolító társadalmi légkörben nagyon nagy szükségünk van a közösségi imára.

Jánosy Gábor

„Az Oltáriszentség előtt” c. könyv – 400.- Ft + postaköltség,

„Rózsafüzér imakönyv” bővített könyv – 600.- Ft + postaköltség.